Tirania, xenoarquia i xenocràcia

XEMA GATNAU

Democràcia és quan el poble escull les elits.
Tirania és quan les elits substitueixen [la voluntat de] el poble.
Xenoarquia és quan les elits van substituint el poble mateix, instrumentalment.
Xenocràcia és quan el poble substitut esdevé majoria i governa, estructuralment.

La tirania clàssica consistia a anul·lar la voluntat popular. El poble continuava existint com a subjecte històric, però era silenciat, dominat o representat fraudulentament pel tirà. El poder no necessitava encara canviar el poble: en tenia prou impedint-li expressar-se.

Però hi ha una forma més profunda de dominació: aquella en què el poder ja no es limita a substituir la voluntat del poble, sinó que intervé sobre la seva **essència**, sobre la seva **formació**, sobre el seu **substrat humà, cultural i nacional**. Aquí neix la xenoarquia: el règim en què les elits, en lloc de sotmetre només el poble existent, en fabriquen progressivament un altre.

Històricament, els tirans s'han servit sovint d'elements aliens al poble que dominaven. Ho han fet amb mercenaris estrangers, guàrdies pretorianes, minories dependents del poder, colons, funcionaris imperials o forces desarrelades que no devien lleialtat al país, sinó al sobirà que les mantenia. El principi és antic: quan el tirà desconfia del poble, busca suport fora del poble.

La novetat contemporània no és, doncs, el mecanisme, sinó l'escala i la profunditat. Abans el poder podia recolzar-se en milers de mercenaris o administradors estrangers. Avui pot alterar la composició demogràfica sencera d'un país mitjançant fluxos massius, dependència assistencial, naturalitzacions accelerades, substitució lingüística, dissolució cultural i reconversió electoral del demos.

Aquesta és la diferència decisiva: el tirà antic usava estrangers per protegir-se del poble; el poder contemporani pot usar poblacions estrangeres per **redefinir qui és el poble**.

Per això la xenoarquia és més radical que la tirania ordinària. En la tirania, el poble és oprimit. En la xenoarquia, el poble és desfigurat. En la xenocràcia, el poble originari ja ha deixat de ser el centre polític de la seva pròpia terra.

La xenocràcia, en aquest sentit, no és necessàriament una dictadura formal. Pot arribar fins i tot per vies democràtiques. Pot haver-hi eleccions, urnes, parlaments i governs legítims en aparença. Però si el subjecte que vota ja no és la continuïtat històrica del poble originari, sinó una nova majoria produïda per decisions de les elits, aleshores la democràcia procedimental amaga una mutació més profunda: ja no governa el poble sobre si mateix, sinó un altre subjecte polític sobre el poble substituït.

La fórmula seria:

> **La tirania substitueix la voluntat del poble.**
> **La xenoarquia substitueix el cos del poble.**
> **La xenocràcia consuma la substitució quan el nou cos polític governa democràticament sobre la nació originària.**

O, més aforístic:

> **Primer el tirà parla en nom del poble.**
> **Després el tirà canvia el poble.**
> **Finalment, el nou poble vota contra el poble antic.**
> **Això és la xenocràcia.**

I encara més fort:

> **La democràcia necessita un demos.**
> **Quan el demos és alterat deliberadament, la democràcia deixa de ser autogovern i esdevé administració d'una substitució.**

Així queda la idea inicial:

> **Democràcia és quan el poble escull les elits.**
> **Tirania és quan les elits neguen la voluntat del poble.**
> **Xenoarquia és quan les elits escullen un altre poble.**
> **Xenocràcia és quan aquest altre poble, ja majoritari, governa la terra del poble originari.**

From Democracy to Xenocracy: A Circular Cycle

A conceptual model of how political form can return after the demos is altered

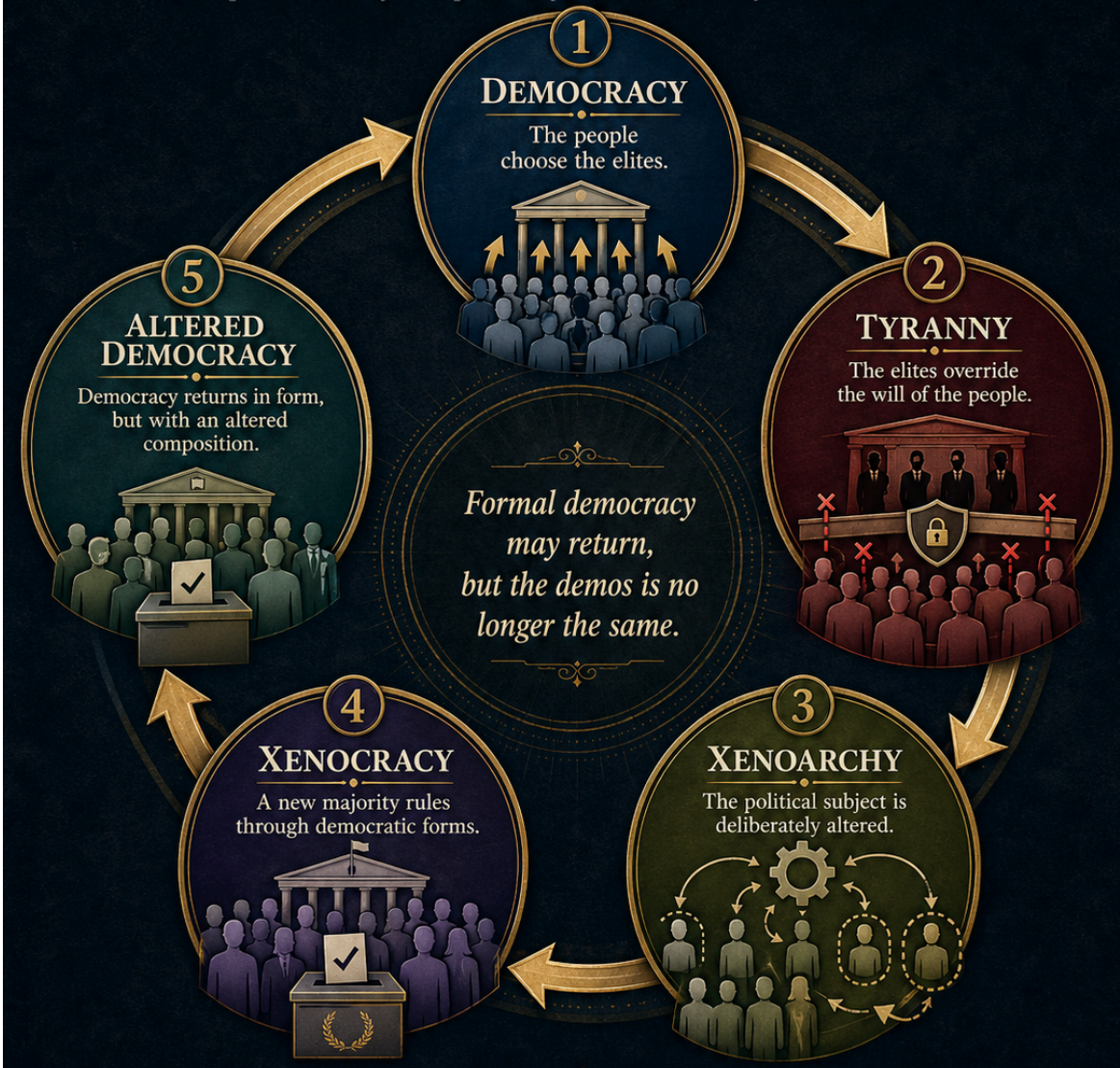

Circularity: *tyranny may evolve into a reconfigured democracy once the people themselves have been transformed.*